

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 662/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnosti [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Cibulkom, Hlavná 13, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Romana Cibulku, Hlavná 13, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Cibulkom, Hlavná 13, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej strany napadnutého konania vedeného okresným súdom, predmetom ktorého je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako strán sporu.

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného takto:

„Napriek skutočnosti, že predmetné súdne konanie trvá už takmer 18 rokov, toto nie je stále právoplatne skončené.“

Sťažovateľka tvrdí, že celková dĺžka predmetného konania je neprimerane dlhá, a to s ohľadom na právnu a faktickú zložitost' veci, pričom na takto neprimeranej dĺžke konania nesie najväčší podiel viny Okresný súd Trnava, ktorý v predmetnej veci konal neefektívne a nesústredene...

... skutočnosť, že spomínané súdne konanie nie je ani po 17 rokoch od svojho začatia právoplatne skončené a stav právnej a faktickej neistoty sťažovateľky tak naďalej trvá, ide predovšetkým na vrub doterajšieho postupu Okresného súdu Trnava, ktorý v predmetnej veci konal neefektívne a nesústredene, a to i napriek pomerne veľkému počtu súdom vykonaných procesných úkonov...

Z obsahu procesných úkonov, ktoré Okresný súd Trnava realizoval vo veci do doby, kým dňa 28. 2. 2013 nevyhlásil rozsudok, je evidentné, že súd si v predmetnej veci pri organizovaní svojej práce nepočínal efektívne a to ako pri ustáľovaní tzv. masy BSM, tak i v súvislosti so znaleckým dokazovaním súdom do konania pribratých znalcov.

Spomínaná neefektívnosť a nesústredenosť okresného súdu mala potom za následok, že ním v predmetnej veci vyhlásený rozsudok dňa 28. 2. 2013 bol uznesením odvolacieho súdu 10 Co 205/2013 z 25. 6. 2014 zrušený, pričom uznesenie odvolacieho súdu poukazuje na existenciu hrubých pochybení, ktoré v konečnom dôsledku spôsobili, že odvolací súd nemohol rozhodnúť vo veci inak, ako napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie (nedostatočné ustálenie masy BSM zo strany okresného súdu, nesprávne - v rozpore s judikatúrou a právnou teóriou - ustálenie hodnoty jednotlivých vecí tvoriacich masu BSM, nedostatočná identifikácia jednotlivých vecí, nedostatok odôvodnenia svojho rozhodnutia).

Dôsledkom takéhoto neefektívneho a nesústredeného postupu zo strany okresného súdu potom bolo a je, že po zrušení jeho vyššie uvedeného rozhodnutia bolo potrebné v podstate doterajšie znalecké dokazovanie vo veci opakovať a doplňovať a výsluchom účastníkov nanovo zisťovať celú masu BSM.

S poukazom na vyššie uvedené je preto evidentné, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 došlo k zbytočným prieťahom a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa Čl. VI. ods. 1 Dohovoru.

Sťažovateľka sa na postup súdu v predmetnej veci sťažovala u predsedu súdu svojim podaním zo dňa 23. 9. 2016 doručeným súdu dňa 26. 9. 2016, pričom v závere svojej sťažnosti uviedla, že sa obracia na predsedu okresného súdu Trnava v súlade s § 62 Zák. č. 757/2004 Z. z. so žiadosťou o odstránenie nedostatkov postupu súdu spočívajúcich v porušovaní jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

I napriek spomínanej sťažnosti adresovanej predsedovi okresného súdu súd v predmetnej veci do doby spisania tejto sťažnosti stále ešte nerozhodol (pojednávane v predmetnej veci je nariadené na 2. 5. 2017, na ktorom bude zrejme vypočúvaný znalec [REDAKOVANÉ]) a stav právnej a faktickej neistoty sťažovateľky tak stále trvá.

... Vzhľadom na dlhodobé porušovanie základných ústavných a Európskym Dohovorom garantovaných práv sťažovateľky, nemožno v danom prípade považovať za dostačujúce iba skonštatovanie ich porušenia a prikázanie súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Viac ako 17 rokov trvajúci stav faktickej a právnej neistoty, v ktorom sa v dôsledku takéhoto postupu okresného súdu sťažovateľka nachádza, je pre ňu stresujúci. Sťažovateľka má už 65 rokov a jej zdravotný stav už nie je najlepší. Tomuto samozrejme neprospieva skutočnosť, že predmetný súdny spor, ktorý sa v konečnom dôsledku nepriamo dotýka i otázky jej budúceho bývania ako existenčnej hodnoty, trvá takú dlhú dobu.

Za takejto situácie je potom jej žiadosť o priznanie finančného zadošťačenia vo výške aspoň 4 000,- € dôvodná a je v súlade i s judikatúrou ako ústavného súdu, tak i Európskeho súdu pre ľudské práva.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako i jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ]... sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 4000.- € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava povinný tejto vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je povinný nahradiť sťažovateľke trovy jej právneho zastúpenia v celkovej výške 312,34 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Romana Cibulku... a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Uznesením sp. zn. II. ÚS 662/2017 z 24. októbra 2017 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 2/2000 ústavný súd zistil nasledujúci priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 30. decembra 1999 [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobca“), podal okresnému súdu (v rámci chronológie napadnutého konania ďalej aj „súd“) žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov proti sťažovateľke ako žalovanej.

2. Dňa 10. marca 2000 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalobcu na predloženie splnomocnenia na jeho právne zastupovanie v konaní.

3. Dňa 29. marca 2000 právny zástupca žalobcu predložil písomné splnomocnenie na jeho právne zastupovanie v konaní.

4. Dňa 20. augusta 2000 súd doručil sťažovateľke žalobu na vyjadrenie.

5. Dňa 5. septembra 2000 sťažovateľka doručila súdu svoje vyjadrenie k žalobe.

6. Dňa 6. októbra 2000 súd doručil právnemu zástupcovi žalobcu vyjadrenie sťažovateľky k žalobe.

7. Dňa 5. decembra 2000 žalobca doručil súdu svoje vyjadrenie k vyjadreniu sťažovateľky k žalobe.

8. Dňa 19. apríla 2001 okresný súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania, ktorý žalobca zaplatil 25. apríla 2001.

9. Dňa 4. júna 2001 právny zástupca sťažovateľky predložil súdu písomné splnomocnenie na jej právne zastupovanie v konaní.

10. Dňa 22. júna 2001 sťažovateľka doručila súdu vyjadrenie vo veci.

11. V dňoch 7. augusta 2001, 25. septembra 2001 a 15. novembra 2001 bola vec prejednaná na pojednávaniach.

12. Dňa 7. decembra 2001 sťažovateľka doručila súdu svoje vyjadrenie vo veci.

13. Dňa 25. júna 2002 doručil súdu svoje vyjadrenie vo veci žalobca.

14. Dňa 23. augusta 2002 sťažovateľka doručila súdu ďalšie vyjadrenie k veci.

15. Dňa 25. novembra 2002 žalobca doručil súdu svoje ďalšie vyjadrenie vo veci (strany v označených vyjadreniach spravidla špecifikovali veci, ktoré podľa nich patrili do vyporiadavanej masy BSM, pozn.)

16. Dňa 2. júna 2003 súd nariadil termín pojednávania na 3. júl 2003.

17. Dňa 3. júla 2003 bola vec prejednaná na pojednávaní.

18. Dňa 18. marca 2004 súd uzneseniami ustanovil štyroch znalcov, ktorým uložil povinnosť vypracovať znalecké posudky.

19. Dňa 29. marca 2004 sťažovateľka podala odvolanie proti výrokom uznesení okresného súdu z 18. marca 2004, ktorými jej bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené so znaleckým dokazovaním.

20. Dňa 6. apríla 2004 okresný súd vyzval sťažovateľku na vyjadrenie, či svojím odvolaním z 29. marca 2004 „žiada o priznanie oslobodenia od platenia preddavku“ na trovy znaleckého dokazovania.

21. Dňa 19. apríla 2004 sťažovateľka doručila súdu „*potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov*“.

22. Dňa 24. mája 2004 doručil súdu svoj znalecký posudok znalec z odboru cestnej dopravy.

23. Dňa 27. mája 2004 doručil súdu znalecký posudok znalec z odboru slaboprúdovej elektrotechniky.

24. Dňa 2. júna 2004 okresný súd priznal znalcom znalečné.

25. Dňa 17. júna 2004 sa sťažovateľka vyjadrila k znaleckým posudkom.

26. Dňa 1. júla 2004 doručil súdu znalecký posudok znalec z odboru bytových zariadení.

27. Dňa 2. júla 2004 okresný súd priznal znalcovi znalečné.
28. Dňa 19. júla 2004 právny zástupca sťažovateľky oznámil súdu ukončenie jej právneho zastupovania v konaní.
29. Dňa 31. augusta 2004 doručila súdu znalecký posudok znalkyňa z odboru stavebníctva.
30. Dňa 13. decembra 2004 súd priznal znalkyni znalečné.
31. Dňa 31. marca 2005 okresný súd uznesením priznal sťažovateľke oslobodenie od povinnosti platenia preddavkov na trovy znaleckého dokazovania.
32. Dňa 15. decembra 2005 súd uznesením ustanovil znalca z odboru strojárstva.
33. Dňa 23. januára 2006 znalec z odboru strojárstva doručil súdu znalecký posudok.
34. Dňa 16. februára 2006 okresný súd uzneseniami (okrem iného) uložil znalcom ďalšie úlohy.
35. Dňa 2. marca 2006 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila súdu vyjadrenie k znaleckému posudku.
36. Dňa 14. marca 2006 žalobca podal odvolania proti uzneseniam okresného súdu zo 16. februára 2006, ktorými mu bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.
37. Dňa 23. marca 2006 znalec z odboru strojárstva doručil súdu znalecký posudok.
38. Dňa 24. apríla 2006 súd priznal znalcovi z odboru strojárstva znalečné.
39. Dňa 9. mája 2006 doručila súdu „*doplnok k znaleckému posudku*“ znalkyňa z odboru stavebníctva.
40. Dňa 10. mája 2006 okresný súd priznal znalečné znalkyni z odboru stavebníctva.
41. Dňa 13. júna 2006 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na účel rozhodnutia o odvolaniach žalobcu proti uzneseniam okresného súdu zo 16. februára 2006.
42. Dňa 7. novembra 2006 bol spis vrátený okresnému súdu (krajský súd odvolania žalobcu proti uzneseniam okresného súdu zo 16. februára 2006 odmietol ako oneskorene podané, pozn.).
43. Dňa 27. novembra 2006 okresný súd nariadil termín pojednávania na 11. január 2007.

44. Dňa 11. januára 2007 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo (najmä) z dôvodu žiadosti strán sporu o poskytnutie priestoru na mimosúdnu dohodu odročené na 15. marec 2007.

45. Dňa 15. marca 2007 právna zástupkyňa sťažovateľky na pojednávaní navrhla prerušenie konania, keďže v ten istý deň podala okresnému súdu žalobu „o určenie bezpodielového spoluvlastníctva, a to k rodinnému domu v [REDACTED]“, ktorou navrhovala, aby súd určil, „že táto nehnuteľnosť patrí do BSM v 6/8-nách“ (konanie o uvedenej žalobe viedol okresný súd pod sp. zn. 28 C 32/2007, pozn.).

46. Dňa 5. októbra 2007 okresný súd uznesením prerušil napadnuté konanie do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 28 C 32/2007.

47. Dňa 5. novembra 2007 žalobca podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania z 5. októbra 2007.

48. Dňa 27. marca 2008 bol spis krajským súdom vrátený okresnému súdu po tom, čo krajský súd uznesením sp. zn. 17 C 2/2000 z 22. februára 2008 uznesenie okresného súdu z 5. októbra 2007 o prerušení konania potvrdil.

49. V čase prerušenia napadnutého konania okresný súd pravidelne sledoval stav konania vedeného pod sp. zn. 28 C 32/2007.

50. Dňa 13. decembra 2012 bol spis vedený pod sp. zn. 28 C 32/2007 (po právoplatnom skončení veci) pripojený k spisu vzťahujúcemu sa k napadnutému konaniu.

51. Dňa 28. februára 2013 bola vec prejednaná na pojednávaní, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok.

52. Dňa 18. apríla 2013 žalobca podal proti rozsudku okresného súdu z 28. februára 2013 odvolanie.

53. Dňa 19. apríla 2013 podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 28. februára 2013 aj sťažovateľka.

54. Dňa 28. mája 2013 sťažovateľka doručila súdu vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z 18. apríla 2013.

55. Dňa 23. júla 2013 žalobca doručil súdu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky z 19. apríla 2013.

56. Dňa 30. júla 2013 okresný súd uznesením priznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie podané proti rozsudku z 28. februára 2013.

57. Dňa 9. augusta 2013 právna zástupkyňa sťažovateľky oznámila súdu ukončenie jej zastupovania v konaní.

58. Dňa 9. septembra 2013 okresný súd predložil krajskému súdu spis na účel rozhodnutia o odvolaniach strán sporu proti rozsudku z 28. februára 2013.

59. Dňa 2. júna 2014 bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi.

60. Dňa 25. júna 2014 krajský súd uznesením sp. zn. 10 Co 205/2013 zrušil odvolaniami napadnutý rozsudok okresného súdu z 28. 2. 2013 najmä z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu, nesprávneho ustálenia ceny vecí patriacich do BSM (keďže mali byť stanovené ku dňu vyporiadania BSM, pozn.), nedostatočného odôvodnenia povinnosti žalobcu vyplatiť sťažovateľke na vyrovnanie sumu prevyšujúcu 6 000 € a použitia v tom čase už neexistujúcej meny (slovenská koruna) v časti výroku rozhodnutia.

61. Dňa 28. augusta 2014 bol spis krajským súdom vrátený okresnému súdu.

62. Dňa 2. decembra 2014 nový právny zástupca sťažovateľky oznámil súdu prevzatie jej právneho zastupovania a žiadal súd o odročenie pojednávania určeného na 3. december 2014.

63. Dňa 3. decembra 2014 bolo pojednávanie na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky odročené na 14. január 2015.

64. Dňa 14. januára 2015 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo odročené na 20. február 2015.

65. Dňa 20. februára 2015 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo odročené na 1. apríl 2015.

66. Dňa 1. apríla 2015 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo odročené na 20. máj 2015.

67. Dňa 20. mája 2015 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu potreby vykonania ďalšieho (najmä znaleckého) dokazovania.

68. Dňa 30. júla 2015 právny zástupca sťažovateľky súdu oznámil, že jedna z nehnuteľností, ktorá bola predmetom vyporiadania, už nie je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, keďže sťažovateľka darovacou zmluvou „previedla“ jej časť

na svoju dcéru, ktorá je tak podľa údajov katastra nehnuteľností podielovou spoluvlastníčkou tejto nehnuteľnosti (spolu so žalobcom, pozn.) so spoluvlastníckym podielom 1/2 [zmluvné strany v darovacej zmluve uviedli, že od zániku BSM (rozvodu manželstva) uplynuli viac ako tri roky, a preto je nehnuteľnosť podľa ich názoru v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľky a jej bývalého manžela, pozn.].

69. Dňa 16. októbra 2015 sa žalobca vyjadril k podaniu právneho zástupcu sťažovateľky z 30. júla 2015 a uviedol, že podal podnet na podanie protestu prokurátora proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva dcéry sťažovateľky.

70. Dňa 16. novembra 2015 okresný súd uznesením uložil už skôr ustanovenej znalkyni z odboru stavebníctva vypracovať doplnenie jej znaleckého posudku (najmä určiť v tom čase aktuálnu cenu vyporiadavaných nehnuteľností) a uznesením z toho istého dňa ustanovil znalca z odboru stavebníctva na určenie hodnoty investícií vynaložených sťažovateľkou na vyporiadavanú nehnuteľnosť po zániku BSM.

71. Dňa 11. decembra 2015 žalobca podal odvolania proti uzneseniam okresného súdu zo 16. novembra 2015.

72. Dňa 18. februára 2016 žalobca podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov.

73. Dňa 16. marca 2016 žalobca doručil súdu list, v ktorom uviedol, že sťažovateľka svojou neúčastťou pri úkone marí nariadené znalecké dokazovanie, a pred žalobcom sa mala vyjadríť, že súdne konanie bude naťahovať „*donekonečna*“.

74. Dňa 30. marca 2016 ustanovený znalec oznámil súdu, že nariadené znalecké dokazovanie nemôže vykonať, keďže sťažovateľka ho marí svojou neúčastťou na obhliadke nehnuteľnosti, pričom uviedla, že sa „*nezúčastní ani ďalších ohliadok*“.

75. Dňa 1. apríla 2016 okresný súd prípisom oznámil sťažovateľke, ako aj jej právnenému zástupcovi, že ak bude ďalej mariť znalecké dokazovanie, môže jej byť uložená poriadková pokuta.

76. Dňa 13. apríla 2016 právny zástupca žalobcu oznámil súdu, že vo vzťahu k jednej z vyporiadavaných nehnuteľností (ku ktorej mala spoluvlastnícky podiel na základe darovacej zmluvy uzatvorenej so sťažovateľkou nadobudnúť jej dcéra, pozn.) bol obnovený pôvodný vlastnícky vzťah a táto je naďalej v BSM strán sporu.

77. Dňa 15. apríla 2016 právny zástupca sťažovateľky súdu oznámil, že sťažovateľka mu odvolala splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní.

78. Dňa 20. mája 2016 sťažovateľka oznámila súdu, že znalcomi poskytla súčinnosť pri úkone znaleckého dokazovania a reagujúc na výzvu zo strany súdu, aby sa vyjadrila, či trvá na vyporiadaní investícií, ktoré na nehnuteľnosť po zániku BSM vynaložila, uviedla, že *„na znaleckom dokazovaní netrvá“*, *„nežiada preplatenie tých vecí, lebo ich užíva“*.

79. Dňa 25. mája 2016 znalec z odboru stavebníctva doručil súdu znalecký posudok.

80. Dňa 9. júna 2016 znalkyňa z odboru stavebníctva doručila súdu znalecký posudok.

81. Dňa 13. júna 2016 súd nariadil pojednávanie na 13. september 2016.

82. Dňa 5. septembra 2016 sťažovateľka požiadala súd o ustanovenie právneho zástupcu.

83. Dňa 5. septembra 2016 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu oznámil súdu svoje výhrady k znaleckému posudku znalkyne z odboru stavebníctva.

84. Dňa 7. septembra 2016 súd oznámil sťažovateľke, že právneho zástupcu na zastupovanie v konaní jej môže ustanoviť len Centrum právnej pomoci.

85. Dňa 13. septembra 2016 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že vo veci bude vykonané kontrolné znalecké dokazovanie.

86. Dňa 26. septembra 2016 sťažovateľka (okrem iného) podala *„sťažnosť na postup súdu“* v napadnutom konaní.

87. Dňa 24. októbra 2016 súd priznal znalcom znalečné.

88. Dňa 9. novembra 2016 okresný súd priznal žalobcovi čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov.

89. Dňa 29. novembra 2016 predseda okresného súdu nariadil dohľad nad plynulosťou napadnutého konania.

90. Dňa 5. decembra 2016 uznesením ustanovil znalca z odboru stavebníctva na účel určenia všeobecnej hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností.

91. Dňa 9. februára 2017 znalec z odboru stavebníctva doručil súdu znalecký posudok.

92. Dňa 8. marca 2017 sťažovateľka doručila súdu vyjadrenie k znaleckému posudku.

93. Dňa 13. marca 2017 okresný súd nariadil termín pojednávania na 2. máj 2017.

94. Dňa 31. marca 2017 okresný súd na základe podnetu žalobcu uznesením odňal sťažovateľke plné oslobodenie od súdnych poplatkov a priznal jej oslobodenie v rozsahu 80 % poplatkovej povinnosti.

95. Dňa 3. apríla 2017 nový právny zástupca sťažovateľky predložil súdu splnomocnenie na jej právne zastupovanie v napadnutom konaní.

96. Dňa 4. apríla 2017 sťažovateľka doručila súdu podanie, v ktorom navrhla zmeniť ňou navrhovaný spôsob vyporiadania BSM.

97. Dňa 26. apríla 2017 žalobca doručil súdu podanie, v ktorom „žiadal o odpredaj budovy č. 15“ (súčasť vyporiadavanej masy BSM, pozn.).

98. Dňa 2. mája 2017 bola vec prejednaná na pojednávaní, ktoré bolo na účel doplnenia dokazovania odročené na 27. jún 2017.

99. Dňa 18. mája 2017 sťažovateľka oznámila súdu, že svojmu právnomu zástupcovi odvolala splnomocnenie na jej právne zastupovanie v napadnutom konaní.

100. Dňa 26. júna 2017 sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 27. jún 2017 zo zdravotných dôvodov.

101. Dňa 27. júna 2017 súd pojednávanie z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľky odročil na 22. august 2017.

102. Dňa 22. augusta 2017 bola vec prejednaná na pojednávaní (na ktorom bola sťažovateľka zastúpená novým právnym zástupcom, pozn.), ktoré bolo na účel doplnenia dokazovania odročené na 5. október 2017.

103. Dňa 29. septembra 2017 sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu doručila súdu svoje vyjadrenie a návrh na rozhodnutie vo veci.

104. Dňa 4. októbra 2017 žalobca doručil súdu svoje vyjadrenie vo veci.

105. Dňa 5. októbra 2017 okresný súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok.

106. Dňa 20. novembra 2017 sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu podala proti rozsudku okresného súdu z 5. októbra 2017 odvolanie.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval okresný súd na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky. Na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu prípisom sp. zn. 1 Spr V/751/2017 z 21. novembra 2017, v ktorom po chronologickom

popise postupu súdu v napadnutom konaní v čase po doručení nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 282/2016 zo 17. augusta 2016 (týkajúceho sa napadnutého konania, pozn.) najmä uviedol:

«V danom prípade sa jedná o skutkovo zložitú vec, pričom v čase po doručení predchádzajúceho nálezu Ústavného súdu (č. III. ÚS 282/2016-27 zo dňa 17. 8. 2016) Okresný súd Trnava vykonával procesné úkony v primeraných (dokonca krátkych) lehotách, vo veci už bolo meritórne rozhodnuté dňa 5. 10. 2017!

Považujem za potrebné poukázať na skutočnosť, že rozhodnutie súdu od predchádzajúceho nálezu Ústavného súdu SR bolo ovplyvnené výlučne správaním sa strán sporu (výrazne aj samotnej sťažovateľky) - napr. dňa 2. 9. 2016 podnet žalobcu na odňatie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov pre žalovanú, dňa 5. 9. 2016 žiadosť žalovanej o pridelenie obhajcu (úplne neodôvodnená!, o čom svedčí skutočnosť, že jej bezplatná právna pomoc nebola poskytnutá, pričom ale súd dňa 7. 9. 2016 musel žalovanej oznámiť že nerozhoduje o ustanovení advokáta sporovým stranám, a bola odporučená na Centrum právnej pomoci, na pojednávaní dňa 13.9.2016 žalovaná bola zaviazaná na oznámenie či sa obrátila na CPP so žiadosťou o ustanovenie advokáta, ale až dňa 26. 9. 2016 súdu oznámila že čaká!! na odpoveď CPP), súd musel vykonávať dopyty a lustrácie z dôvodu oslobodenia strán sporu od platenia súdnych poplatkov, dňa 16. 9. 2016 musela byť žalovaná vyzvaná na predloženie tlačiva o majetkových a zárobkových pomeroch k oslobodeniu od platenia súdneho poplatku - vyplnené tlačivo od žalovanej bolo doručené dňa 28. 9. 2016, dňa 3. 10. 2016 bola súdu doručená žiadosť (s prílohami) od žalobcu, na oslobodenie od platenia súdneho poplatku, v dôsledku nečinnosti žalovanej musela byť táto súdom dňa 10. 11. 2016 opätovne vyzvaná aby oznámila, či jej bol pridelený advokát z CPP - dňa 9. 11. 2016 doručila odpoveď že jej nebol pridelený, dňa 3. 4. 2017 bolo súdu doručené plnomocenstvo na zastupovanie žalovanej (JUDr. Cibulka), ktoré následne dňa 18. 5. 2017 bolo žalovanou odvolané (to súdu evokuje skutočnosť, že žalovaná si najala advokáta iba a výlučne za účelom spísania sťažnosti na ústavný súd /keď jej bolo pravdepodobne „ľúto“ že [REDAKOVANÉ] bolo vyplatené od tunajšieho súdu zadosťučinenie 2.000,00 €, a ona zatiaľ nič!!/ a nie skutočne na jej zastupovanie v konaní), dňa 4. 4. 2017 bola súdu doručená zmena návrhu od žalovanej, dňa 26. 6. 2017 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti

žalovanej na pojednávaní vytyčenom na 27. 6. 2017 a žiadosť o odročenie zo zdravotných dôvodov.»

Právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2017 a predseda okresného súdu prípisom sp. zn. 1 Spr V/751/2017 z 21. novembra 2017 ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci sťažovateľky konalo ústne pojednávanie. Ústavný súd preto v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd v kontexte preskúmvanej sťažnosti sťažovateľky poukazuje aj na skutočnosť, že nálezom sp. zn. III. ÚS 282/2016 zo 17. augusta 2016 na základe sťažnosti [REDAKOVANÉ], ktorý je žalobcom v napadnutom konaní, vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd označeným nálezom zároveň prikázal okresnému súdu, aby v (napadnutom) konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 konal bez zbytočných priet'ahov a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj úhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa v posudzovanej veci domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pričom v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

K základným povinnostiam súdu a sudcu patrí preto aj povinnosť zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania, resp. strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu do 30. júna 2016 vyplývala z ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (najmä z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1) a s účinnosťou od 1. júla 2016 vyplýva zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najmä z jeho čl. 17 a § 157 ods. 1. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec

bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prierahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a podľa § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, spravidla sa nevyznačuje osobitnou právnou zložitou, môže však v určitých prípadoch byť náročnejšou vecou zo skutkového hľadiska. V posudzovanej veci sťažovateľky, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu, podľa názoru ústavného súdu možno konštatovať jej zvýšenú skutkovú zložitosť, keďže predmet vyporiadania BSM strán napadnutého konania je pomerne široký a navyše samotnými stranami sporu v priebehu napadnutého konania nebol jednoznačne (presne a s konečnou určitou) vymedzený. Navyše, na doterajšiu dĺžku napadnutého konania výrazne vplývala skutočnosť, že vo veci bolo potrebné vykonať viacero znaleckých dokazovaní. Ústavný súd preto pri posudzovaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prihliadol aj na zvýšenú skutkovú zložitosť veci.

2. Správanie účastníkov konania (resp. strán sporu) je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu konštatuje, že k doterajšej dĺžke napadnutého konania výraznou mierou prispelo aj správanie strán napadnutého konania, a to tak žalobcu, aj keď v nižšej intenzite), ako aj (a predovšetkým) sťažovateľky v procesnom postavení žalovanej. Sťažovateľka v priebehu napadnutého konania

- niekoľkokrát z vlastnej vôle zmenila svojho právneho zástupcu;
- samostatnou žalobou iniciovala ďalšie súdne konanie, v dôsledku čoho došlo k prerušeniu napadnutého konania na obdobie presahujúce päť rokov;
- znalcovi neposkytla súčinnosť pri vykonávaní znaleckého dokazovania;
- v priebehu napadnutého konania nakladala s vecou patriacou do vyporiadavaného BSM, pričom v štádiu konania pred meritórnym rozhodnutím (v roku 2017) v dôsledku toho došlo k zmenám v ňou navrhovanom spôsobe vyporiadania BSM,
- opakovane ospravedlňovala svoju neúčasť na nariadenom súdnom pojednávaní, čo vyvolalo potrebu ich odročovania.

Dôsledky uvedeného správania sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu podstatne sťažovali plynulosť postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že uplatňovanie procesných oprávnení stranami sporu im nemožno vytýkať, na druhej strane však akcentuje, že čas nevyhnutne potrebný na oboznámenie sa s procesnými návrhmi strán a na rozhodnutie o nich nemožno pričítať na vrub konajúcemu súdu (napr. II. ÚS 640/2016, II. ÚS 419/2017). Uvedené potom zvlášť platí v prípade, kedy správanie strán (v posudzovanej veci predovšetkým sťažovateľky) je takej povahy, že ho možno považovať až za konanie obštrukčného charakteru (najmä opakované neposkytnutie súčinnosti znalcovi).

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z doterajšieho priebehu napadnutého konania popísaného v časti I tohto nálezu vyplýva, že je poznačené viacerými obdobiami neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (najmä obdobie od 15. novembra 2001 do 3. júla 2003, ako aj obdobie od 3. júla 2003 do 18. marca 2004), v priebehu ktorých okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty strán sporu. Zároveň ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté konanie je poznamenané aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, o ktorej svedčí predovšetkým celková (doterajšia) dĺžka napadnutého konania bez jeho právoplatného skončenia meritórnym rozhodnutím, ako aj skutočnosť, že rozsudok okresného súdu z 28. februára 2013 bol odvolacím krajským súdom zrušený (v podstate) z dôvodu viacerých pochybení okresného súdu pri rozhodovaní o predmete sporu, v dôsledku čoho musel okresný súd opätovne vykonať pomerne rozsiahle dokazovanie.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že (doterajšia) dĺžka napadnutého konania v trvaní viac ako 18 rokov, resp. 13 rokov (pri zohľadnení obdobia piatich rokov, kedy bolo napadnuté konanie prerušené, pozn.) je v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a sama osebe je spôsobilým dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva účastníka takého konania (resp. strany sporu) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010). V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd dodáva, že ani správanie účastníkov konania nemôže takúto extrémnu dĺžku konania ospravedlniť.

Vo vzťahu k argumentácii predsedu okresného súdu, ktorý poukazoval (aj) na skutočnosť, že od doručenia predchádzajúceho nálezov ústavného súdu týkajúceho sa napadnutého konania okresný súd postupoval v posudzovanej veci plynulo, ústavný súd uvádza, že na základe sťažnosti sťažovateľky (ako žalovanej v napadnutom konaní) preskúmal celý (doterajší) priebeh napadnutého konania, keďže nálezom sp. zn. III. ÚS 282/2016 zo 17. augusta 2016 bolo (okrem iného) vyslovené porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru jednej strany daného sporu (žalobcu), pričom takéto rozhodnutie nevytvára prekážku veci rozhodnutej vo vzťahu k sťažnosti druhej strany sporu (v danom prípade sťažovateľky ako žalovanej v napadnutom konaní), ktorou táto namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom všeobecného súdu v totožnom (napadnutom) konaní, a to v jeho celom doterajšom priebehu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 2/2000 porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezov).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd v posudzovanej veci, napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 a jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu postupovať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, keďže túto povinnosť mu už uložil

nálezom sp. zn. III. ÚS 282/2016 zo 17. augusta 2016 (právoplatným 1. decembra 2016), ktorým rozhodol o sťažnosti podanej druhou stranou sporu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 4 000 € z dôvodov, ktorých podstatná časť je citovaná v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd zohľadnil na jednej strane predovšetkým celkovú (doterajšia) dĺžku napadnutého konania, ktorá je zjavne neprimeraná a z ústavného hľadiska už sama osebe neakceptovateľná, spôsobenú jednak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu (pozri odôvodnenie v časti II tohto nálezu, pozn.). Na druhej strane ústavný súd musel vziať do úvahy skutočnosť, že správanie samotnej sťažovateľky v procesnom postavení žalovanej podstatnou mierou sťažilo postup okresného súdu (z dôvodov bližšie uvedených v časti II tohto nálezu, pozn.), a preto berúc na zreteľ aj sumu finančného zadost'učinenia priznanú za zbytočné preťahy v tomto konaní žalobcovi (nálezom sp. zn. II. ÚS 282/2016 zo 17. augusta 2016, pozn.), ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci bude spravodlivé a primerané priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľke v sume 2 000 € (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si v posudzovanej veci uplatnila nárok na náhradu trov konania spojených s jej právnym zastúpením v celkovej sume 312,34 €, a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Uplatnená náhrada trov pozostáva z odmeny za každý úkon právnej služby vo výške 147,33 € a z režijného paušálu za každý úkon vo výške 8,84 €.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom a priznal jej úhradu trov konania v sume vyčíslenej jej právnym zástupcom v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018